

ПОДЯКА

Від широкого серця дякую Емілі ван Бік, Холлі Мак-Гі та Елен Мехлін із *Pippin Properties*, а також Емілі Міхан та Джулії Магвайр із *S&S*. Я вдячна своїм першим читачкам — Кароліні, Лізі, Еммі, Джулі та Шивон. Мені так пощастило познайомитися з вами всіма.

ДРУГЕ ЛИПНЯ

Це був спекотний літній день у Казінсі. Я лежала біля басейну з журналом на обличчі. Мама розклала пасьянс на веранді, у будинку на кухні поралася Сюзанна. Імовірно, вона скоро вийде зі склянкою холодного чаю та книжкою, яку я неодмінно маю прочитати. Щось романтичне.

Конрад, Джеремайя та Стівен займалися серфінгом увесь ранок. Напередодні вночі була буря. Конрад і Джеремайя першими повернулися в будинок. Спочатку я їх почула, а вже потім побачила. Вони піднімалися сходами, сміючись із того, як величезна хвиля зняла зі Стівена шорти. Конрад підійшов до мене, підняв журнал, що просякнув потом із мого обличчя, і всміхнувся.

— У тебе на щоках відпечаталися слова, — зауважив він.

Примружившись, я поглянула на нього.

— І що ж там написано?

Він сів поруч зі мною і сказав:

— Я не можу отак відразу сказати. Дай-но подумати.

Він пильно подивився на мене фірмовим серйозним поглядом Конрада. Раптом, нахилившись, поцілував мене; його губи були холодними і солоними після океанської води.

— Друзі, вам варто піти до кімнати, — кинув Джеремая.

Я знала, що він жартує. Підморгнувши мені, він підкрався до Конрада ззаду і, піднявши брата, жбурнув його в басейн.

Потім Джеремая теж стрибнув у воду і закричав:

— Хутчіш до нас, Беллі!

То, звісно ж, я теж стрибнула до них. Вода була приємної температури. Навіть ще кращої, ніж просто приємної. Як завжди, Казінс був єдиним місцем, де я хотіла бути.

— Агов! Ти хоч чула щось із того, що я щойно сказала?

Я розплющила очі. Тейлор клацала пальцями в мене перед обличчям.

— Вибач, — промовила я. — Що ти сказала?

Я була не в Казінсі. Ми з Конрадом не разом, а Сюзанна померла. Ніщо вже ніколи не буде, як раніше. Як було... *Скільки днів минуло? Скільки точно?* Минуло два місяці відтоді, як Сюзанна померла, а я досі не могла в це повірити. Просто не могла дозволити собі повірити в це. Коли людина, яку ти любиш, помирає, ти не можеш у це повірити. Це щось нереальне. Начебто це відбувається

з кимось іншим. Немов це не твоє життя, а чиєсь інше. Я ніколи не вміла відволікатися. Що це означає, коли хтось і справді помирає?

Іноді я заплющувала очі й подумки повторювала знову і знову: *«Це неправда, це неправда, це не насправді. Це не моє життя»*. Але це було моє життя; таким тепер було моє життя. Після тих подій.

Я перебувала зараз на задньому подвір'ї Марсі Ю. Хлопці плескалися в басейні, а ми, дівчата, лежали на пляжних рушниках рядком. Я товаришувала з Марсі, а решта — Кеті, Евелін й інші дівчата — були радше подругами Тейлор, аніж моїми.

Уже тридцять градусів, а це лише середина дня. Тож буде ще спекотніше. Лежачи на животі, я відчувала, що піт струмує по попереку. Мене починало нудити від сонця. Це був лише другий день липня, а я вже рахувала дні до кінця літа.

— Я спитала, що ти збираєшся одягти на вечірку Джастіна? — повторила Тейлор.

Вона поклала наші рушники так тісенько один до одного, що ми були немов на одному великому рушникові.

— Не знаю, — відповіла я, повернувши голову так, щоб наші обличчя були майже впритул.

У неї на носі виступили крихітні крапельки поту. У Тейлор завжди спочатку пітнів ніс.

— Я одягну той новий сарафан, який купила з мамою в торговому центрі, — поділилася вона.

Я знову заплющила очі. На мені були сонцезахисні окуляри, тому вона все одно не могла бачити, розплюшені мої очі чи ні.

— Котрий саме?

— Ну той, у горошок, що зав'язується на шиї. Я показувала його тобі два дні тому.

Тейлор роздратовано видихнула.

— О, так, — промовила я, але все одно не згадала, хоч і знала, що Тейлор може мене підловити.

Я хотіла сказати щось ще, щось приємне про сарафан, але раптом відчула, як крижаний метал притиснувся до моєї шиї. Я заверещала. То був Корі Вілер, що, примостившись поруч зі мною, тримав у руці банку коли, на якій конденсувалися холодні крапельки води, і реготав щосили

Я, рвучко сівши, дивилася на нього, витираючи шию. Мене так усе дістало сьогодні! Я просто хотіла додому.

— Що за чортівня, Корі!

Він не припиняв реготати, що ще більше злило мене.

— Боже, яка ж ти все-таки ще дитина! — випалила я.

— Мені здалося, що занадто спекотно, — зауважив він. — Я намагався остудити тебе.

Я нічого не відповіла йому, просто тримала руку на шиї. Стиснувши зуби, я відчувала, що всі дівчата не зводять із мене очей.

Усмішка зникла з обличчя Корі, і він сказав:

— Вибач. Хочеш коли?

Я заперечно похитала головою, а він, стелювши плечима, повернувся до басейну.

Озирнувшись, я побачила, що Кеті й Евелін корчать гримаси на кшталт «що з нею не так». Мені стало ніяково. Нагрубити Корі було те саме, що нагрубити цуценяті німецької вівчарки. У цьому не було жодного сенсу. Занадто пізно я стала ловити погляд Корі: він не озирнувся.

Тейлор прошепотіла мені:

— Це був просто жарт, Беллі.

Я знову лягла на рушник, цього разу обличчям догори. Глибоко вдихнула і повільно видихнула. У мене боліла голова через музику, що горлала з айпода Марсі. Музика була занадто гучною. Направду мені нестерпно хотілося пити. Мені таки варто було взяти ту колу в Корі.

Тейлор, нахилившись, припідняла на мені сонцезахисні окуляри, щоб побачити мої очі.

— Ти злишся?

— Ні. Просто тут занадто жарко.

Тильним боком долоні я витерла піт із лоба.

— Не злись. Корі завжди поводиться поруч із тобою, як ідіот. Ти йому подобаєшся.

— Ні, це не так, — заперечила я, відводячи від неї погляд.

Але я все-таки, мабуть, подобалася йому і знала це. Просто не хотіла, щоб це було правдою.

— Хай як там було, він закоханий у тебе по самісінькі вуха. Я досі вважаю, що ти маєш дати йому шанс. Це відволіче тебе від сама-знаєш-кого.

Я відвернулася від Тейлор, а вона продовжувала:

— Що скажеш, якщо я заплету тобі французьку косу для сьогоднішньої вечірки? Можу почати спереду і приколоти її збоку, як минулого разу.

— Добре.

— Ну, то що ж ти одягнеш?

— Ще точно не знаю.

— Ну дивись, ти повинна мати крутий вигляд, бо там будуть усі, — попередила Тейлор. — Я приїду до тебе заздалегідь, і ми разом підготуємось.

Джастін Еттельбрік влаштовував неймовірно гучну вечірку з нагоди кожного першого дня липня починаючи з восьмого класу. Але раніше в липні я вже перебувала в Казінсі, а будинок, школа та шкільні друзі були за мільйон кілометрів від мене. Жодного разу я не виявляла бажання відвідати вечірку, навіть тоді, коли Тейлор розповіла мені про автомат із виробництва цукрової вати, який його батьки орендували на рік, або про чарівний фєсрверк, що вони опівночі запускали над озером.

Це було перше літо, коли я була вдома і мала піти на вечірку Джастіна, це було перше літо, коли я не поїду в Казінс. І я протестувала проти цього, не могла прийняти цей факт. Я оплакувала це. Гадала, що буду проводити кожне літо в Казінсі протягом усього свого життя. Літній будиночок був єдиним місцем, де я хотіла опинитися. Він був єдиним місцем, де я хотіла бути завжди.

— Ти ж прийдеш? — спитала мене Тейлор.

— Угу. Я ж сказала тобі, що приїду.

Вона поморщилася.

— Знаю, але... — голос Тейлор обірвався. — Не зважай.

Знаю: Тейлор очікувала, що все буде як раніше. Але все вже ніколи не буде таким, як раніше. Я вже ніколи не буду такою, як раніше.

Раніше я вірила. Раніше я думала, що якби я сильно захотіла, то все було б так, як забажала. Це доля, як казала Сюзанна. Я загадувала Конрада на кожен свій день народження, кожна зірку, що падала, кожна вію, що злітала на шоку, кожна монетку у фонтані. Все, все було присвячено тому, кого я кохала. Думала, що так буде завжди.

Тейлор хотіла, щоб я забула Конрада, просто стерла його зі своєї пам'яті. Вона продовжувала говорити щось на кшталт:

— Кожен повинен пережити перше кохання, це мов обряд посвяти.

Але Конрад був не просто моїм першим коханням. Він не був якимось обрядом посвяти. Для мене він значив набагато більше. Він, Джеремайя та Сюзанна були моєю сім'єю. У моїй пам'яті вони завжди будуть переплетені, навіки пов'язані. Один не може існувати без іншого.

Якщо я забуду Конрада, якщо вижену його зі свого серця, удам, ніби його ніколи й не було, — це буде однаково, що зробити те саме з Сюзанною. А цього я зробити не могла.

Раніше, коли заняття у школі закінчувалися в червні, ми завантажували речі в машину та їхали просто в Казінс. Напередодні мама ходила в *Costco* і купувала банки яблучного соку та економічні коробки з батончиками-мюслі, сонцезахисний крем і цілозернові пластівці. Коли я просила купити мені пластівці *Lucky Charms* або *Cap'n Crunch*, мама говорила:

— У Бек буде безліч пластівців, від яких згниють твої зуби, не хвилюйся.

Звичайно, вона має рацію. Сюзанна (для моєї мами просто Бек) любила дитячі пластівці, як і я. У літньому будиночку ми з'їдали неймовірну кількість пластівців. У них навіть не було шансу залежати чи зачерствіти. Якось улітку хлопчики їли пластівці на сніданок, обід і вечерю. Мій брат Стівен їв *Frosted Flakes*, Джеремайя — *Cap'n Crunch*, а Конрад — *Corn Pops*. Джеремайя та Конрад були синами Бек, кожен із них обожнював свій вид пластівців. Щодо мене, то я їла те, що залишалося, поспіваючи зверху цукром.

Я їздила в Казінс усе своє життя. Ми ніколи не пропускали літо, жодного разу. Майже сімнадцять років я грала із хлопцями у «спіймайки», сподівалася і мріяла, що одного разу стану достатньо дорослою,

щоб стати частиною їхньої банди. Літня банда хлопчиків. Мені нарешті вдалося це, та тепер було запізно. Останньої ночі минулого літа в басейні ми присяглися, що завжди будемо повертатися в Казінс. Навіть страшно, як легко порушуються обіцянки. Просто раз — і все.

Коли я повернулася додому минулого літа, то чекала. Серпень перейшов у вересень, почалися заняття у школі, а я все чекала. Не те щоб ми з Конрадом робили якісь гучні заяви. Не те щоб він був моїм хлопцем. Усе, що ми зробили, — це просто поцілувалися. Він поїхав до коледжу, де мільйон інших дівчат. Дівчат без комендантської години, дівчат у його гуртожитку, розумніших і вродливіших за мене. Вони всі такі таємничі та «новенькі», такою я ніколи не змогла б стати.

Я постійно думала про нього: що це все означає, ким ми тепер є одне для одного. Бо ми не могли вдати, що нічого не було. Я знала, що не можу. Те, що сталося між нами — між мною та Конрадом, між мною та Джеремайєю, — змінило все. І тому, коли минув серпень, настав вересень, а телефон і досі мовчав, усе, що мені потрібно було зробити, — це згадати, як він дивився на мене останньої ночі; я знала, що надія ще є. Знала, що мені все це не наснилося. Просто не могло.

Якщо вірити моїй мамі, то Конрада поселили в кімнату гуртожитку, з'явився набридливий сусід по кімнаті (з Нью-Джерсі), і Сюзанна турбувалася, що син там недоїдає. Мама розповідала про все це